

Activitat! demana 'l poble á las columnas!
Activitat y foral!
Avuy dia hi ha dintre de Puigcerdá l' hon-
ra de Catalunya liberal!

A FIRA.

Vaig á fra, pux n' es dia,
per veure si 'm firaré.
—¡Au, veniu, veniu á fra...
¡Au triheu y remeneu!

Quin gentiu que s' hi passeja,
quants grups de gent de tó,
quants sombreros que saludan,
quants vestits á rossegons.
Los mosquits, dandys y pollos
donant voltas al bastó,
van y venen en caterva
fent ullets y olorant flors....
—¡Melons, melons, ¡qui 'ls acaba!
¡Sense taxt y á taxt melons!

—Passiho bé!—Vetaqui un home
honradot com ell no més,
si n' ha fets de sacrificis
á favor del poble rey!

Ja de temps, contra las quintas
ningú ha cridat tant com ell....
ó y qu' are es, desde pochos dias
comandant de.... no sè que.
—¡Aqui timbals y trompetas!
¡Aqui sabres y fusells!

Allá va Don Panxo; un home
que s' es fet un potentat;
no com molts, que fan los quartos
y ningú sab com se 'ls fan.

Va aná á Cuba, s' arrebuissa
y suha que suharás....
donchs are al torná va vendre 's
mes de quatre cents esclaus.
—¡Varas de freixa! ¡Xurriacas
ab petadó al cap de vall!

—¡Estiga bo!—Vaya un altre:
com aquet si que ningú:
escandalisat dels xeflis
que feya 'l govern caygut,
se vá ficá en la política
vá ser president d' un club,
vá crida Espanya con honra
y are tè un sou dels groixuts....
—¡De pinyonets, d' avellanas,
lo bon turró d' Agramunt!

¡Au veniu, veniu á fra!
¡Au triheu y remeneu!
—Jo á fra de tot hi trovo
pero may m' hi firo gens!

A. M.

REPICHS

En Perula vá entrar á Calahorra per sorpre-
sa, enduguentse diners y repassant l' Ebro á
tota pressa.

Sentim que 'l descuit en que deuen viure
aquells habitants, no haja permés que tastés
en Pérula algun de sos afamats pebrots.

Un célebre funámbul, Mr Loyal, al verificar
la sort del salt dels tres trapecios vá caure y 's
va rompre la viga de l' esquena.

Aquell dia si que 'l desgraciat podia anun-
ciar la funció dihent:

«Hoy se verificará el salto de los tres trape-
cios, de un modo nunca visto.»

Hi ha una anecdota del bisbe Caixal digne
de consignarse.

Quan, en la passada guerra era cabecilla,
va apoderarse un dia de totas las campanas dels
pobles, per ferne pessas de sis.

Sent bisbe després, al cap d' alguns anys
aná á passar una visita pèls pobles del bisbat.

Al arribar á un de tants s' adona de que
no se 'l reb á toth de campanas.

—Es aquest lo modo de rebre á un Bisbe?
diu furiós al rectó d'aquell poble.

—Ilustrissim senyor, l'hi contesta aquest.
Un cabecilla faciós d'aquets que ompliren de
sanch tot lo pais, vá endúrse'n las campanas:
lo poble es pobre y no ha pogut torná á com-
parlas.

Lo bisbe Caixal no va perdonar may al rec-
tó aquesta caixalada.

Un capellá gefe de una partida carlista, un
tal Iriarte, ha imposat en una casa de comers
de Liverpool la friolera de 12 mil drets.

Lo govern ha pogut apoderarse dels *beneficis*
dels capellans; pero aquestos los han recobrat
aixecant partidas.

Y 'ls canons de las orgas, s' han tornat ca-
nons de fusell y de trabuch.

Y la *santa religió* ja té un altre camp per es-
tendre 's y propagarse.

Alabat siga Dèu que permet guanyar ab un
parell d' anyets dotze mil duros als seus mi-
nistres!

A Stokolmo s' hi ha reunit recientment
un congrés de sabis, á fi d' ocuparse dels des-
cubriments prehistórichs.

En dita reunió hi ha assistit lo rey Oscar.

May un rey ha estat tant en lo seu puesto:
es una antigalla curiosa, dingna de entretein-
gut estudi.

Una reunió de joves.
—Quin número has tret tú?
—Jo las *dos ocas*. ¿Y tú?
—Jo 'l *punt de las donas*. ¿Y tú?
—Jo 'l *quaranta pelat*. ¿Y tú?
—Jo l' *Avi*.

Un sargento que passa: —Aixis, aixis, noys:
are 'us vindrá 'l jugar al *quinto*.

—¿Que 'm durás de la guerra? preguntava
una xicota á un voluntari que se'n anava á per-
seguir als carlins?

—¿Qué vols que 't duga? Las orellas de un
carcunda.

Y al tornar se recorda de la promesa, véu un
ase: l'hi talla las orellas y exclama: —Es
igual!

Un manobra que ha sortit quinto exclama:
—Jo estich molt bè, perque estich segur de
no moure'm de Barcelona.

—¿Per qué?
—Perque entraré á l' artillería de plassa.

¡Com que sé manejar lo *morter* tant bè!

Escoltéume deya un home:

—Jo perque no tinch aygua, bech aygua:
si tingués aygua ja 'us juro que beuria vi.

—¿Qui es aquest home? 'm preguntava un
company.

—Es de Sant Boy.

—Ah! Un que s' ha escapat de ca 'n Puja-
das!

—No: es un *moliner* que l' hi ha quedat se-
ca la resclosa.

—Los capellans s' escapan de la quinta, y
aixó qu' ells no son casats ni viudos ab fills.

—Pero son *pares*.

—Tambè ho soch jo y tinch d' anarhi per
mor d' ells, exclama un que tè la dona fanática
y no vá voler casarse pèl civil.

—Pero, anyadeix, lo de Flix, lo de Prades ó
algun altre pagarà la festa!

PEIXOS.

No es la mar tan solament
lo lloch per trobarhi *peixos*
putx entre 'ls homes mateixos
s' en poden trobá 'l moment.

L' home tonto que confus
en tota qüestió se troba,
y que res del que diu proba,
ja sap totom que 's un *llus*.

L' home de tan mala sanch,
que lluita contra 'l progres,
defensant lo retrocés
asquerós, n' es sols un *cranch*.

Ministre, que ab malas arts,
quan tot lo poble 'l retxassa,
s'arrapa al poder, ¡be massa
que 's veu prou que 's *calamars*!

Ja saben fins los talossos,
que 'ls ministres, generals,
y altres, que ocupan llochs alts,
tots plegats son *peixos grossos*.

Y en fi, sab lo menys astüt,
(en lo actual sigle dinou,) que 'ls empleats de curt sou,
ne son tan sols, *peix menut*.

No es la mar precisament
lo lloch per pescarhi *peixos*,
quan entre 'ls homes mateixos,
jo n' hi pescat al moment.

BOIXOMPIAIG.

En l' acte de fer la quinta, la casa de la Ciu-
tat estava ocupada militarment:

No 's permetia entrar ningú ab bastó.
Un jove que 'n duya un de crossa s' empe-
nyava en passar endavant.

Un civil, al véure'l esclamá:
—Ab bastó no s'entra.

—Pero, ¿ahont vol que 'l deixi?
—Deixil allá hont vulga.

—Donchs tingui, y penjantli al tricorni se-
guí endavant. Lo civil se quedá ab un pam de
nas.

Un fadri llauner que surt quinto, diu al'seu
amo.

—No es una llástima Sr. Geroni que jo tinga
d' anar á servir? Jo! que hi fet tants *soldats*
que tinga de ser *soldat*!

En l' hora del regoneixement. Un minyó
alega qu' es sort.

Jos metjes l' hi cridan á l' orella, l' hi fan
preguntas y respon sempre glorificat á mati-
nas.

Per últim se reuneixen y ab veu baixa diu
un dels facultatius:

—Me sembla que no 'n treurém res: es sort
com una campana.

—Ja se 'n pot anar, diu ab véu mes baixa
encare 'l president.

Lo quinto faig.

—Alto ¿es dir que 'ls crits no 'ls sent y 'l
xiu xiu si? ¡Que l' esquilin y al quartel!

—Conchital Avuy es la declaració, avuy es
lo dia.

—Ay! gracias á Dèu ¿avuy me demanarás
al papá ¿no es vritat?

—No, hermosa no: avuy es la *declaració* de
soldats.

CANTARELLAS.

Dessota de un garrofer,
vegí un burro y un carlista:
las garrofas que penjavan
com germans se las partian.

M. DE S.

Dius que 't surten moltes pansas
á n'als llabis, Margarida:
veste'n donchs en nom de Dèu
no estich per donas pansidas.

B. B.

Tu me'n tens lo cor robat,
y 't dono las gracias, nena,
qu' estant sens cor, soch inútil
y 'm libro de la reserva.

B.

Encar nina qu' ets molt blanca,
may blanca t' haig de dir jo:
no vull, nineta, donarte
lo nom.... d' una qualsevol.

F. LL. Y B.

Ab una polla bonica
vaig casá'm quan era jove,
y fins que s' ha tornat vella
no m'hi tret la por de sobre.

F.

Tu 'm dius que te'n canti una:
ay nineta, per xó estich:
are que vaig tant errante
¡puch cantá 'ls goigs de Sant Prim!

U. B.

EPICRAMAS

—No he nascut per sè 'l que só
deya ahí 'l senyor Climent.

—Qué vol dir?

—Res, lo que sent,

—No he nascut per home bó.

T. DE S.

Un jove qu' era carlí,
se'n vá anar á la facció
y havent mort en una acció,
lo sèu pare deya ahí:

—Ell que sols hi havia anat
per poder guanyá una estrella!...

Y l'hi respongué una vella:

—Ja'u véu, donchs, com s'ha estrellat.

B. B.

Ab las alas del cor mústias,
vehent lo mon tant depravat,
lo bon Just desconsolat,
passa 'ls dias ab Augustias
y las nits ab Soletat.

B.

Ahí en un carrer molt públich
va haberhi un assassinat:
diu que fou l' autor del crim
un retrato de 'n Savalls.

B.

—No he vist en lo mon ningú
mes guaparro qu' en Tomás.
—Sino que parla ab lo nás...
—Y que parlas sense, tú?

P. P.

CUENTOS

Se conta de un tal Marqués
que havent llogat un criat nou
vá encarregarli, despres
de sopar, que l'hi ferrés
per la sèva dona un ou.

Cansat de buscá y buscá
lo criat davant d' ell s' atura,
y ab veu sumissa exclamá:

—Senyor ¿com l'hi puch ferrá
si no tinch cap ferradura?

M. R.

Un senyor doná á un amich sèu que patís
de mal de caixal, un elixir recomenanti mol-
tíssim per aquesta malaltia.

Desgraciadament s' equivocá, y en lloch del
elixir va donarli una ampolleta d' ácit prúsich.

Al cap de dos dias s' adona de la sèva tor-
pesa, y corra á casa del amich.

—Hola ¿que tal? l' hi diu admirantse de
trobarlo viu.

—Me trobo molt aliviat ab lo tèn remey.

—¿Que dius borrarxo?

—Ja veurás: la mèva sogra tambe 'n patia,
va glopearlo avants que jó y morí instantá-
neament: ja veus si puch buscar un alivio mil-
ler al mon.

No matant lo carnicer
cada dia un bestia,

á cert arcalde del poble
vá acudir tot lo vehinat,
demanant que cada dia
manés un bou fer matar.

Lo carnicer exclamava:

—Es que 'm quedo ab la meytat!

Y l' arcalde responia:

—¿Te 'n queda mitj? Aixó ray!

Pots matarne mitj avuy

y l' altre mitj l' endemá.

G. Y S.

—Quan l' hi déus tu á n' al sastre? pregun-
tava un amich á un altre amich.

—Qui jo? responia: cinquanta duros.

—Y en tant temps no l' hi has pagat?

—Si: ahir l' hi vaig pagá una gorra.

En un camp de blat hi ha un rector assegut
ab la sèva majordona al costat.

Passan pèl camí immediat un pare y un fill.

—Papá, pregunta aquest, ¿que fan allí
aquell capellá y aquella dona?

—Propagan....

—Qué 'la fé?

—No: l' humanitat?

—¿Com aném Senyora Laya?

—Ay! Tant malament com vulgui. No puch
donar un pas sense anar acompanyada, no
puch pujar escalas: si m' assech al aixecarme
son las fibladas: ja l' hi dich senyora Quima,
que es un mal de cap dels mes grossos l' en-
fermetat dels meus pens.

Ferraban un matxo, que devia haber anat
ab los carlins alguna vegada, tant reconsagrat
se mostrava.

No hi havia ningú que 'l subjectès, quan
passa un gitano de Reus, y exclama:

—Ela! deixéulo per mi.

Y l' hi agafa la pota, y encare no l' hi tèn
iplaf! véntali cossa, lo tira á l' altra banda del
carrer.

Lo gitano sense inmutarse s' aixeca, y co-
mensa á buscar com si per allí terra hagués
perdut alguna cosa.

—Que buscas? l' hi digueren.

—La cama del animal ¿Estéu segurs de que
no ha seguit ab mi?

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 'ls
ciudadans Cómich d' Horta, Pere Botero, Sasac, Peret de
Sarría, Alt y Prim y Tres de secas.

N' han remesas que pera insertarse haurian d' esse arre-
gladas los ciudadans Enrich Caricias, Un barber, Ciri trencat,
Un llengut, Martí Saca, Un cusi de l' Angelona, Sisquet, Dos
escabellats, Carnicer de Vilanova y Cupido sense fletxas.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas,
fácils d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per l' estil.

Ciudadá Visnet de un frare. Lo que 'ns envia no vá prou
bè.—Xafa Nassos. L' epigrama no va: 'l quento encare.—
Breu. L' hi agrahim que's recordi de nosaltres: lo nom del poble
que forma 'l tot de la sèva xarada may l' hém sentit ano-
menar.—Antropófago. Encare que 'ls seus versos sigan ben
fetels, ab aixó no n'hi ha prou: es necessari també que tin-
gan cos.—Ciudadans Fidel Tragapins, R., Xato, Ciri trencat,

A. Trapella, Posturas, Martí Saca, Dos escabellats y Milja Au-
rella. ¿No es veritat que donantlos una carbassa en conjunt
no es tant amarga?—M. Cadenet. La sèva xarada es bastant
mal versificada y molt llarga per anyadidura: l' endavinalla
bé.—Joan Titas. La xarada de las vuit solucions es enginyo-
sa; pero la quarta no es exacte: una cosa es lo que vostè diu
y un' altra la que voldrà dir la poesia es poch exponente: lo
primer epigrama bé.—Cómich d' Horta. Las sévas cantare-
llas s' haurian de picar ab una pedra foguera perque tragues-
sen xispa.—Pere Botero. Totas las ideas de las de vostè son
molt rebregadas.—Sasac. En la Campana á mes de versos
necessitèu gracia y las sévas cantarelillas també 'a necessitan.
—Alt y Prim. No podém contestar á lo que 'ns pregunta per-
que hauriam de regirar molt: los epigramas que aquesta se-
mana 'ns envia, los mes son verts y 'ls altres massa madurs,
ó siga massa yells.—Enrich Caricias. La cantarella no vá.—
Un barbè. Tot lo mes que podém aprofitar es un epigrama.—
Llengut. Quan vulga copiar alguna cosa no 'u tregui de la
mateixa Campana, perque d'aquesta 'ns ne recordem.—Tres
de secas. Epigramas y cantarelillas molt bé: l' article té poca
novetat y massa extensió.—Cusi de l' Angelona. Aprofitarem
alguna cosa.—Taravilla. Mil gracias: la circunstancia que 'ns
indica no obsta.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del
últim número

Al Pur-ca-to-ri Juliana

si hi véus al cusí Fr-del,

tot anant de camí al cel

balleu una AMERICANA.

PERET DE SARRIÁ.

Han endavinat totas tres solucions Un cusi de
l' Angelona, Sasac, Sisquet, Fill del Bisbe, Dos
escabellats, Pere Botero, Carnicer de Vilanova,
Ciri trencat y Cupido sense fletxas.

Han endavinat las 1.ª y 2.ª lo ciudadá Cómich
d' Horta; las 1.ª y 3.ª los ciudadans Quatre d' olla
y A. Trapella; la 1.ª no mes lo ciudadá La mar...
en Reus; y no mes que la 3.ª Un aprenent can-
canista.

XARADA

I.

Ma primera repetida
cau encare á mon cusí,
y ma segona invertida
val lector un Potossi,

Lo carlista avuy al dia
tot sovint dos y primera
y á fé que tal villanía
car lector me desespera.

Prima y dos ó bè mon tot
de noblesa títol n' es;
mes també es un carlinot
y lladre per no dir mes.

PUNYADAS.

II.

M' agrada lo ví segona
que primera un amich mèu,
y m' agrada la minyona
que 's diu tot, de un germá sèu.

BOIXOMPIAIG.

ENDAVINALLA.

(De 5 solucions.)

Ab A

molt m' agrada aná.

Ab E

si 'l saló ho pot sè.

Ab I

l' inglés ho ha d' obehí.

Ab O

faig, batent blat, jo.

Y ab U

boig, si 's falta á tu

A, e, i, o, u

fan variar mon nom:

pensi bè tothom....

¿No 'm troba ningú?

MAGÍ RABASSA.

Las solucions en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAS.—ATAULFO, 14.

I. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.